

Eren ja a prop de les quatre de la matinada quan hem sortit amb el cotxe del Fructuós. Tots cantàvem i rèiem sense parar. La música màquina tronava a cops de mall. Un ambient fantàstic, i a 140 per hora.

Quan vam derrapar i començarem a girar sense direcció, estava adormit. Un ensurt impressionant! Cop sec, olor a benzina, la ràdio seguia cridant, i em veia ja a l'altre barri.

El cotxe va quedar fer una piltrafa impossible. Com una pansa seca. Vam sortir com vam poder. "Ha estat un miracle" deia la gent d'aquell bar de la carretera de Cardedeu, que prenia les últimes copes. Be, després tota la resta... els mossos, el plor, la sensació de pànic, els consells i advertiments de tothom, ganes de fugir... papers, més papers,... altres papers... i ara, per fi, sóc a casa.

Cap dels quatre hem patit cap mal. Ni es va incendiar, ni venia ningú en l'altra direcció, i la tanca era nova, d'aquelles que diuen que frena i esmorteix els cops. Som conscients que a hores d'ara, podríem estar tots a l'altre barri, o desfets per la resta de la vida. Quin pànic!!!

Jesús, Déu meu, som uns imbècils. Estic sencer i ho trobo increïble. Hem tingut una sort impressionant. Estic desfet per dintre, per molt que ho dissimuli. Ajuda'm a canviar, tinc urgent necessitat de canviar de vida i aprofitar aquest nou temps que ara comença.

(Ampliació : Lluc 21, 34-36)

- Vosaltres, estigueu alerta.
 - que l'excés de menjar o l'embriaguesa o les preocupacions de la vida no afeixuguin el vostre cor.
 - de cop i volta com un lladre, us trobaríeu a sobre aquell dia.
 - Vetlleu, doncs, i pregueu en tot moment.
-